

Ballada

A folyót
azért találták ki,
hogy átkeljünk rajta,
mindíg gyönyörűbb a másik partja,
s az átkelés még gyönyörűbb.

Révészem, révészem,
vigyél át a vizen.

Mozdulj már,
makacs öregember,
te vágod zsebre a hasznát,
indulj, vigyél, ez a szakmád,
ádámcsutkád ugrál föl-le,
ne tekergesd azt a mocskos kapcát,
ne nézz félre.

Az átkelés gyönyörű lesz.

Révészem, révészem,
vigyél át a vizen.

Mit érdekel
a túloldal engem,
egyszerűen csak át kell kelnem
egyik partomon rekedtem,
pedig két part is kevés,
mulatságos, hogy így könyörgök,
gyönyörű az átkelés.

Révészem, révészem,
vigyél át a vizen.

A köd ijeszt
vagy az ár-alatti morgás?
Félsz, hogy a folyó csattogva betagy,
míg rajta vagy,
vagy felforr ladikod alatt?
Hozzad én loholva jöttem
példásan szép időben,
mond legalább, hogy nem viszel át,
és add ide ezt a lélekvesztőt,
nesze, itt a betétkönyvem.

Révészem, révészem,
engedj át a vízen.

- Hol itt a folyó, kérdezte a révész.
- Hol itt a ladik, kérdezte a révész.
- És hol a révész, kérdezte a révész.

- Induljunk máris, feleltem.
- Semmire számít, feleltem.
- Ne bámulj rám így, feleltem.

Révészem, révészem,
vigyél át a vízen.

Éjjel, verandán

Ülök a verandán. Éjszaka van.
Vonatkattogás.
Feléd tart vagy felöle jön?
Előjel? Utóhatás?
Mindkettő, együtt és külön?

Tópart. Éjszaka. Közöny.
Szerelem előtti? Utáni?
Mély csönd két vonat között.
Próbálok kitalálni,
hogyan feléd tart-e vagy felöle jött?

KÁLDI JÁNOS

Világít egy óriási hegyvonulat

Megtanultam a fák és tüvek törvényeit,
s azt is tudom, a vizekét;
meggyűlöltem, ami nem volt igaz;
esetleg, ha szép.

Nem, nem, valójában szép se volt sohase.

Vizsgáztatnak nap-nap-után a halottak,
ismerősek, idegenek.
Előttük áll a szívem,
nem remeg.

Atsüt rajtam hidegen a Nap, az idegrendszerem ragyog.
Nem követtem el bűnt – nem kérhetek bocsánatot,

nem is mondhatok le semmiről.

Folyik az idő,
s játszik közben az est a diófa levelén.
Világít egy óriási hegyvonulat.
a remény.